



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 34 / IV legislatura / Segon període

Dimecres, 25 de novembre de 1992

Comissió de Política Cultural

Proposició no de llei sobre la commemoració del 50è. aniversari de la mort a l'exili del cardenal Francesc Vidal i Barraquer

Per altra banda, hi ha una petició de canvi d'ordre del dia, i, si no hi ha cap inconvenient, passarem ara a discutir el punt 13 d'aquest ordre, que fa referència a la Proposició no de llei sobre la commemoració del cinquantè aniversari de la mort a l'exili del cardenal Francesc Vidal i Barraquer, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana; per presentar-la, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta a la consideració dels diversos grups de la cambra aquesta Proposició no de llei sobre la commemoració del cinquantè aniversari de la mort a l'exili del cardenal Francesc Vidal i Barraquer, anomenat pel seu principal biògraf, mossèn Ramon Muntanyola, «el cardenal de la pau».

Esquerra Republicana de Catalunya, a través del seu Grup Parlamentari, vol donar a aquesta Proposició no de llei un caràcter eminentment i exclusivament civil, amb el benentès que això es fa no tan sols des del marc aconfessional que caracteritza el context institucional en vigència, sinó també a partir de la pròpia tradició laica de la nostra formació política i de la mateixa composició de creences dels seus diputats, on les distintes posicions agnòstiques, atees i creients conviuen en un equilibri harmònic i fins ara pacífic.

Esquerra Republicana de Catalunya planteja aquesta Proposició no de llei a partir d'una circumstància excepcional, com és la mort a l'exili d'un personatge destacat de l'Església catòlica de Catalunya, del cambrilenc Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, mort a Suïssa el 1943. Arquebisbe de Tarragona, es va destacar durant el període de la dictadura del general Primo de Rivera per defensar l'idioma català com a vehicle normal de la predicació i la catequesi, i més endavant es va haver d'exiliar a conseqüència de la Guerra Civil i s'enfrontà amb el nou règim, i ja es faran càrrec que això de «nou» és simplement un eufemisme, en oposar-se a signar la carta col·lectiva, juntament, en aquesta oposició, amb el bisbe de Vitòria, la carta col·lectiva de l'episcopat de l'Estat espanyol a favor de l'Espanya de Franco. El cardenal Vidal i Barraquer va ser definit pels seus coetanis com una persona de tarannà conciliador, culte i, sobretot, enormement respectuós amb el poder civil, amb el poder polític democràticament constituït.

És per aquest motiu que tota la trajectòria vital del cardenal de la pau s'inscriu també en una tradició de sectors destacats de l'Església catòlica al nostre país, els quals, al llarg de la seva història, s'han identificat amb la realitat nacional catalana i han atorgat el seu suport personal als seus drets civils i culturals; són coneguts de tots els il·lustres membres d'aquesta Comissió les aportacions que en el terreny de la filologia han fet personatges com mossèn Alcover, com Josep Pau Ballot, com Antoni Grieria, d'altres també en el terreny de la literatura, de la història o en un terreny probablement més específicament civil, com pot ser el cas —per citar-ne només un de sol— del canonge Joan Baptista Manyà, canonge que va representar la dignitat col·lectiva a les terres de l'Ebre en uns moments on això el convertia, pràcticament, en una espècie de «menhir solitari», en paraules afortunades, en aquest cas, d'Albert Manent.

Tots plegats representen, doncs, un perfil de relació intensa entre aquest estament eclesiàstic i el poble català. Però és que també en el terreny més específicament cultural —es dona la circumstància que el primer dels textos escrits en llengua catalana que fins ara hem pogut trobar i, per tant, conservar, és les *Homilies d'Organyà*—, el Misteri d'Elx, el cant de la Sibilla, passant per la significació emblemàtica extrareligiosa d'alguns monestirs determinats, com també per aquella funció d'acolliment de multitud d'iniciatives, sempre de caràcter civil, cultural i, per què no dir-ho, també polític, funció d'acolliment que van dur a terme entitats, estaments, institucions religioses durant períodes difícils, entenem que permeten afirmar que seria francament difícil d'analitzar la història, la cultura i la societat catalanes aquests darrers anys, aquests darrers segles sense estudiar també la presència que sectors destacats de l'Església catòlica hi han tingut.

És per això, doncs, que el nostre Grup Parlamentari proposa el vot favorable de la resta de grups de la cambra a una Proposició no de llei en la qual fem coincidir aquest aniversari emblemàtic de la mort a l'exili del cardenal Vidal i Barraquer, manifestant en tot moment el nostre més absolut i escrupolós respecte a la aconfessionalitat —aconfessionalitat— del marc institucional vigent, que aquest cinquantè aniversari sigui, alhora, el reconeixement de la nostra primera institució democràtica, el Parlament de Catalunya, a l'aportació feta per aquests sectors de l'Església catòlica al llarg del temps al manteniment, la defensa i la promoció de la llengua, la cultura i la personalitat del poble de Catalunya com a nació; aportació que s'ha fet tant en els períodes de normalitat política, que, malauradament, per nosaltres han estat més aviat breus, com sobretot en aquells períodes de clara persecució dels drets individuals i col·lectius.

És, doncs, per aquest motiu que sotmetem a la consideració de la resta de grups de la cambra aquesta proposta, amb l'ànim de situar-la, exclusivament, en el terreny que li correspon, que és el terreny del reconeixement civil.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. A aquesta Proposició no de llei no hi ha presentada cap esmena, per tant, pot intervenir ara el senyor Pujol, pel Grup Parlamentari Popular.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el pare Batllori, al volum primer de l'edició de l'arxiu Vidal i Barraquer, publicada per l'Abadia de Montserrat, va publicar les cartes del cardenal i bisbe de Tarragona Vidal i Barraquer enviades el 1931 al Secretari d'Estat del Vaticà monsenyor Pacelli, després Papa Pius XII. En aquestes cartes Vidal i Barraquer recollia la preocupació de l'Església catalana per la política anticlerical del Govern republicà espanyol i a Catalunya del Govern de la Generalitat republicana. Vidal i Barraquer pressentia que aquest clima d'intolerància religiosa, que reflectia un procés general de radicalització política, ens portava a una inevitable crisi social. Les seves gestions, recollides als textos del seu arxiu i que tan bé reflecteixen les memòries de mossèn Grieria, no foren reeixides per la intolerància d'aquells temps. Esclatada la guerra, va haver de fugir per tal de no ésser assassinat; tingué més sort que el seu bisbe auxiliar i que tants d'altres milers de sacerdots i catòlics catalans, com expliquen els estudis de mossèn Josep Sanabre.

El cardenal Vidal i Barraquer morí a l'exili, víctima de les intoleràncies d'una esquerra i d'una dreta fanatitzades en una negació absoluta del dret a la diferència. El seu exili, més enllà de la mort —no oblidem que les seves despulles no foren retornades a la seu de Tàrragona fins a l'any 1978—, és testimoni d'una història que el poble català i el conjunt dels pobles espanyols hem aconseguit superar; superar per la via de la llibertat, superar per la via del respecte a l'estat de dret.

Amb el nostre vot favorable, el Grup Parlamentari Popular expressa el seu testimoni en favor de totes les víctimes innocents d'aquells temps, de tots els homes i dones que patiren la violència del fanatisme i de la intolerància.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Té ara la paraula el senyor Roc Fuentes, per Iniciativa per Catalunya.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup donarà ple suport i, per tant, votarà favorablement aquesta Proposició no de llei, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la commemoració del cinquantè aniversari de la mort a l'exili del cardenal Francesc Vidal i Barraquer, bàsicament per dues qüestions que ens semblen prou importants.

La primera, sens dubte, és la que fa referència explícita a la persona del cardenal Vidal i Barraquer. S'ha definit el cardenal com a conciliador de tarannà i respectuós amb el poder polític democràtic. Jo diria que, a més, el cardenal va prendre partit a favor de la llibertat, a favor de la democràcia, a favor dels drets nacionals de Catalunya en moments difícils, moments difícils que van ser tant els de la dictadura de Primo de Rivera com va ser la Guerra Civil, com va ser la dictadura del general Franco i la repressió posterior. Per tant, la personalitat del cardenal Vidal i Barraquer, des del nostre punt de vista, es fa mereixedora que nosaltres retem aquest homenatge, expressem, per tant, aquesta commemoració i marquem els trets fonamentals de la seva persona.

Però jo crec que, tal com diu també molt bé la Proposició no de llei —i això no és pas un menysteniment de la persona, de la personalitat del cardenal—, cal també fer un acte d'estricta justícia estenent aquest homenatge a sectors significatius i importants de l'Església catalana que durant les èpoques difícils de la lluita del nostre poble per la seva personalitat nacional, per la seva llengua, per la seva cultura, per la seva llibertat han estat al costat d'aquests valors democràtics, socials i nacionals; a aquesta Església amb la qual molts de nosaltres hem conviscut, hem lluitat per la llibertat i per la democràcia, calia que se li fes, en l'àmbit estrictament civil, tal com s'expressa en la Proposició i tal, també, com ja s'ha assenyalat anteriorment, calia que es fes aquest reconeixement i, per tant, estendre aquest homenatge tan merescut pel cardenal a aquests sectors importants de l'Església del nostre poble.

Per tot això nosaltres, com he dit, donem el ple suport a aquesta Proposició no de llei, que considerem, òbviament, extraordinàriament oportuna i adient en aquests moments, en els termes en què està redactada, estenent-la, com dic, a aquests sectors que també han participat d'una manera molt clara en la recuperació de les llibertats, dels drets, de la personalitat nacional del nostre poble.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roc Fuentes. Ara, pel Grup Socialista, té la paraula el senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor president. Per anunciar, també, el nostre vot favorable a aquesta iniciativa parlamentària. Veiem aquesta posició, també, com han dit els meus companys anteriors que m'han precedit, en el reconeixement de la tasca de servei a Catalunya que Vidal i Barraquer va fer al llarg de la seva vida i també per l'actitud de diàleg que va mantenir en uns moments difícils en la problemàtica que es plantejava sobre la confessionalitat o no de l'Estat. Vidal i Barraquer va intentar sempre fer de pont entre l'Església i l'Estat, i això tenia el seu mèrit en el context històric del seu temps.

Aquest servei a Catalunya es va expressar, en primer lloc, en la renúncia que Vidal i Barraquer va fer sempre d'acceptar càrrecs pastorals fora de Catalunya —càrrecs, alguns d'ells, doncs, prou interessants per a un eclesiàstic. Vidal i Barraquer va manifestar sempre la seva voluntat d'acomplir el seu magisteri a Catalunya. En segon lloc, en la fermesa amb què va defensar —i s'ha dit aquí—, durant la primera dictadura, Catalunya, la seva cultura i la seva llengua. En tercer lloc, en el paper que va accomplir durant la Segona República en la temàtica, a la qual m'he referit, de les relacions entre l'Església i l'Estat.

Aquesta posició es va posar en relleu en la seva actitud de respecte al poder civil, malgrat que Vidal i Barraquer, com a home del seu temps, era clarament partidari de la confessionalitat de l'Estat. Les seves gestions no varen poder evitar, però, que l'octubre de 1931 les Corts constituents espanyoles, doncs, aprovessin la no-confessionalitat de l'Estat, la retirada del suport a l'Església, la dissolució de la Companyia de Jesús, la nacionalització dels béns de l'Església i la prohibició —potser més teòrica que real— que l'Església continués acomplint tasques d'ensenyament.

Malgrat, doncs, que la posició de Vidal i Barraquer no va reeixir, ell va mantenir sempre un respecte al règim democràtic, al règim constitucional, a la voluntat del poble. I en aquest sentit va escriure al cardenal Pacelli una carta en la qual li deia: «Convé, si de cas, que la nova situació caigui pels seus desençants i no per les dificultats, àdhuc legítimes, molt legítimes, que li creïn els elements eclesiàstics, els quals ni en aparença no haurien de poder ésser acusats de provocar, d'afavorir, de procurar d'afavorir la revolució contra el poder constituït». En aquest sentit, en els últims temps, ja, de la República, la grandesa de la personalitat de Vidal i Barraquer es fa més evident, perquè, doncs, va defugir l'actitud conspirativa d'amplis sectors de l'Església catòlica contra la democràcia, d'amplis sectors de la jerarquia eclesiàstica contra el règim democràtic i perquè durant els primers temps de la dictadura, de la segona dictadura —de fet, va morir l'any 1943—, Vidal i Barraquer va ser una excepció en l'actitud de complicitat de la jerarquia de l'Església catòlica amb la dictadura del general Franco, en negar-se, com s'ha dit, pràcticament en exclusiva, a signar aquella famosa carta del primer de juliol de 1937, en què tots els bisbes i tota la jerarquia eclesiàstica manifestaven el seu suport al règim del general Franco.

És, per tant, en aquest sentit de l'home que va contraccorrent, per la defensa de la causa civil de la llibertat i de la democràcia, que la personalitat de Vidal i Barraquer es fa més digna de ser recordada i de ser lloada avui, cinquanta anys després de la seva mort. És per tot això que nosaltres donarem suport a aquesta

Proposició no de llei, no sense abans recordar que aquesta actitud de Vidal i Barraquer va provocar un llarg silenci, un silenci de gairebé trenta anys, durant el règim de la dictadura, i que no va ser fins a l'any 1969 que Ramon Muntanyola va poder publicar una primera extensa biografia sobre el cardenal i que després, l'any 71, Miquel Batllori i Víctor Manuel Arbeola varen iniciar la publicació de la gran obra de correspondència, de documentació de l'Arxiu Vidal i Barraquer.

Res més, senyores i senyors diputats, sinó expressar la satisfacció del nostre Grup per aquesta iniciativa parlamentària.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Ara, per posicionar-se, té la paraula l'honorable senyor Joan Rigol, per part de Convergència i Unió.

El Sr. RIGOL: Moltes gràcies, senyor president. També per expressar, en paraules molt semblants a les que ja s'han dit, el posicionament del nostre Grup.

Nosaltres creiem, en aquest moment en què aquesta Comissió vol honorar la memòria d'un personatge d'un perfil característic tan clar com és el cardenal Vidal i Barraquer, volem recordar abans de tot el que és per al catalanisme polític assumir aquesta gran virtut del pluralisme. Honorem una persona d'una de les tradicions del catalanisme, i ho fem, d'entrada, amb paraules com «des de la aconfessionalitat institucional», des del punt de vista de la mateixa institució del Parlament, però sobretot perquè, sociològicament, totes les forces polítiques assumim el pluralisme ideològic i el pluralisme de la nostra tradició com un dels grans valors que tenim a la nostra societat catalana; per diverses raons.

La primera és perquè, des de la nostra catalanitat i precisament per aquest pluralisme, som capaços, des de la catalanitat, de poder assumir totes les experiències ideològiques que es donen en el món més ampli que nosaltres mateixos. I, segon, perquè aquest pluralisme que ara tenim tan assumit només ha sigut possible gràcies a l'exemple, al testimoni i a la renúncia de tants i tants ciutadans, entre els quals s'inscriu el cardenal Vidal i Barraquer. Perquè probablement avui, que es donen reaccions de tipus retrògrad sobre la societat en un sentit molt unívoc —per no dir xenòfob o per no dir racisme—, convé recordar la història recent del nostre país sobre el que significa la tolerància i sobre el que significa l'aportació del catalanisme, no des d'un punt de vista tancat, sinó, precisament, d'una gran permeabilitat.

I això, al cardenal Vidal i Barraquer, li va significar una pressa de posicionament força clara; força clara. I voldria destacar-ne dos moments clau que, per altra part, ja s'han dit al llarg de les diverses intervencions. Primer, durant la República: ell és el cardenal que, juntament amb l'aleshores funcionari del Vaticà, Tedeschini, fa una reunió, immediatament proclamada la República, amb el mateix Alcalá Zamora i amb en Fernando de los Ríos, per veure com i de quina manera podien parar aquella resposta tan sectària, de vegades, d'alguns sectors de la jerarquia, com per exemple la del cardenal Segura. I aleshores ell intenta introduir en la relació d'Església i Estat uns criteris de racionalitat. I és capaç de fer renunciar tots els privilegis de tipus cultural i de tipus econòmic que tenia l'Església, en funció de la llibertat, d'una llibertat que anava més enllà de la mateixa Església.

Els esdeveniments posteriors desborden aquesta actitud estratègica del cardenal Vidal i Barraquer, i el país inicia un procés cada vegada més gran de radicalització. En cert sentit,

l'estratègia del cardenal Vidal i Barraquer és una estratègia de fracàs en el que significa, almenys a curt termini, la història d'Espanya.

Voldria recordar també el que significa l'actitud de Vidal i Barraquer en el moment en què el president Macià pren el poder a Catalunya. Immediatament es posa en contacte, ha d'arrossegar, agafant-lo pel bracet, el bisbe de Barcelona, símbol d'aquella jerarquia integrista, per anar a saludar el mateix Macià i posar-se a la seva disposició, i el president Macià ofereix aquestes relacions de comprensió amb l'Església catòlica. També després, els esdeveniments posteriors desbordaran la situació i el fracàs d'aquesta línia del cardenal Vidal i Barraquer.

També vull recordar un dels altres moments més importants de la seva acció, ja a l'exili. L'any 37 es plantejava, tant a l'àmbit espanyol, on era ministre de Justícia Irujo, del País Basc, i on a Catalunya també es buscava una línia de redreçament dintre d'aquell conflicte en què es vivia a Espanya, i aleshores gent del meu partit, del partit del qual m'honra ser president, com és el doctor Vila d'Abadal, com és en Trias i Peitx, com és en Maurici Serrahima, per exemple, es posen al costat del cardenal Vidal i Barraquer perquè, per via del cardenal Verdier, a París, arribava a Pacelli, a Roma, per intentar buscar un acord en el qual fos permès el culte dintre del Govern republicà d'Espanya. Aquest era l'últim intent, que va fracassar —perquè la vida del cardenal Vidal i Barraquer, des del punt de vista de fora, és un fracàs—, però va fracassar, malgrat la gran intensitat que es va posar perquè aquella gent que estava sota el Govern de la Generalitat i el Govern republicà a Espanya i estaven amagats per causa de les seves conviccions religioses poguessin continuar, doncs, fent la vida pública.

El fracàs del cardenal Vidal i Barraquer és per mi el signe del que significa arribar a un estat de dret, del que significa el respecte a les persones, del que significa la tolerància. I probablement els polítics d'ara —els que ja portem cinquanta anys, després de la mort del cardenal Vidal i Barraquer, en actiu a Catalunya— haurem de tornar a fer vigent tot aquest missatge, perquè democràcia, tolerància, permissivitat, renúncia a privilegis que vénen donats d'una manera extemporània en un moment present, és una colla de continguts que els polítics de Catalunya, probablement, hauríem de tornar a posar sobre la taula. I penso que és especialment important, en aquesta lliçó del cardenal Vidal i Barraquer, veure que tota la seva trajectòria pública va ser un fracàs. I nosaltres, que maldem tots, des de tot arreu —i només fa falta llegir els diaris aquests dies—, que desitgem de debò un regeneracionisme polític per a Catalunya, probablement una actitud tan fonda com la del cardenal Vidal i Barraquer ens pot ajudar, en el sentit que un regeneracionisme polític no és només una entesa o un pacte de circumstàncies, sinó que només vindrà donat per les conviccions fondes fins arribar al propi fracàs públic i polític, per intentar donar credibilitat a aquesta pròpia regeneració.

I donat que la proposta d'Esquerra Republicana és una proposta que vol traspassar els límits del mateix cardenal Vidal i Barraquer i honorar el que ha significat una d'aquestes tradicions del catalanisme que prové de l'Església, també jo em voldria sumar a aquest homenatge, que crec que es mereix, perquè des de la seva història, des de les seves arrels —s'han esmentat les *Homilies d'Organyà*—, cal entendre que la nostra llengua no tindria la dimensió universal que va tenir si no fos un home

d'Església com Ramon Llull, que l'hagués programat, no s'entendria la Renaixença catalana amb un Verdager si no hi hagués hagut la fidelitat de l'Església en els llargs segles de silenci que tenia la nostra llengua, perquè pogués tenir aquesta força la regeneració. I no només en la llengua. En el camp, doncs, de l'arquitectura: el romànic va més enllà d'una simple arquitectura, és l'intent de vertebració d'un país. No cal dir el nostre gòtic. I en Gaudí: el nostre universalisme en el modernisme no s'entendria sense la figura d'en Gaudí, i en Gaudí no s'entendria sense el contingut espiritual que comporta. I avui diria, diríem el que és l'actitud d'en Casaldàliga, en la nostra projecció envers el Tercer Món, o el que va significar, per exemple, gent que es varen avançar segles en l'ensenyament popular de les classes senzilles, com és Josep de Calasanç, etcètera.

Hi ha una llarga història en aquest sentit que penso que honora no només els qui s'afilien, diguem-ne, dintre d'aquesta tradició, sinó que honora el país en general. Jo penso que és per això que és bo que Esquerra Republicana hagi presentat aquesta Proposició no de llei i, lògicament, tindrà el nostre vot favorable amb el compomís, també, que significa per part nostra votar la memòria de persones tan compromeses amb una història com és la del cardenal Vidal i Barraquer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller Joan Rigol, per la seva llarga i pedagògica i interessant dissertació. Passem ara, doncs, a la votació.

Vots a favor d'aquesta Proposició no de llei?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que seria el número 2 de la convocatòria: debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'establiment de l'ensenyament secundari fins als setze anys a Begur, presentada per l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal. Té la paraula el senyor...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No sé si es podria substanciar aquesta Proposició no de llei amb una altra que és exactament igual, que és la número 13, em sembla.

El Sr. PRESIDENT: Sí, però, en tot cas, preferiria que fossin els mateixos presentants els que ho demanessin. Dono, doncs, la paraula al senyor representant del Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL: Si el senyor president no hi té inconvenient, ho preferim així.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord, doncs.

Proposició no de llei sobre l'establiment de l'ensenyament secundari fins als setze anys al municipi de Begur

El Sr. CADEVALL: Bé, gràcies, senyor president. La LOGSE estableix l'educació secundària obligatòria, que comprèn les edats de dotze a setze anys. A les grans ciutats és aconsellable establir com a norma centres complets de secundària fins als divuit anys, que imparteixin també batxillerat i formació professional.

En poblacions més petites, però amb un cens suficient, és aconsellable establir-hi un centre de secundària obligatòria, per evitar el prematur trasllat dels alumnes a l'edat de dotze anys. Aquest és el cas d'un municipi de Begur. Voldria fer constar que no és una apreciació només del Grup Socialista, sinó que amb aquesta Proposició no de llei recollim la petició del Consell Municipal de Begur i l'acord unànime de l'Ajuntament de Begur, del qual és regidora una il·lustre diputada d'aquesta cambra.

Efectivament, el Consell Municipal de Begur, en sessió del dia 28 d'abril de 1992, va acordar dues coses: sol·licitar al Departament d'Ensenyament l'establiment de l'ensenyament secundari obligatori al municipi de Begur, fins als setze anys i, segon, sol·licitar al Ple de l'Ajuntament de Begur que recolzi aquesta proposta i ofereixi al Departament d'Ensenyament uns terrenys. I a la seva volta l'Ajuntament de Begur, en sessió celebrada el 2 de juny de 1992, va aprovar per unanimitat aquesta petició.

En el Mapa escolar —que, segons el conseller, no hem llegit ni la senyora Dolors Torrent ni jo, però que sí que posseeixo, no perquè me l'hagi tramès espontàniament el senyor conseller, sinó perquè el vaig demanar com a informació oficial, a través del president del Parlament—, en aquest Mapa escolar, doncs, que presumptament no he llegit, Begur hi consta amb dues zones tres-dotze anys agregades a la zona tres-divuit anys de Palafrugell. O sia, parlant clar: no s'hi preveu un centre de secundària obligatòria.

Per això demanem..., el text de la Proposició que es sotmet a votació és: instar el Departament d'Ensenyament a establir l'ensenyament secundari al municipi de Begur fins als setze anys.

Quatre mesos més tard Convergència i Unió va presentar una proposició de llei —penso— una mica més dèbil, probablement perquè amb el transcurs del temps el ressò de la veu unànime de l'Ajuntament de Begur ja s'havia esmorteït. Convergència i Unió demana al Govern que estudiï la possibilitat d'establir l'ensenyament secundari fins als setze anys al municipi de Begur.

Em fa por, perquè estudiar és una activitat contemplativa que no es tradueix sempre necessàriament en accions i perquè en l'accidentada història del Mapa escolar els estudis no són sempre garantia de bons resultats, però estic disposat a fer un esforç d'optimisme i, esperant que els resultats dels estudis coincideixin amb la demanda de l'Ajuntament de Begur, estaré probablement disposat a renunciar a la Proposició socialista, a favor de la Proposició de Convergència i Unió, després d'escoltar la intervenció de la il·lustre portaveu de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

Per agilitar el debat jo, si els sembla bé, donaria ara la paraula a la senyora Trinitat Neras, i després el posicionament dels diversos grups, inclòs el posicionament del Grup Socialista. (Pausa.) Molt bé, doncs, té la paraula la senyora Trinitat Neras.

Proposició no de llei sobre l'establiment de l'ensenyament secundari fins als setze anys al municipi de Begur

La Sra. NERAS: Sí, gràcies, senyor president. Una mica la meua intervenció serà, doncs, per aclarir el perquè de la nostra Proposició no de llei i, en tot cas, per què nosaltres, d'alguna manera, no estàvem d'acord amb la que havia presentat el Grup Socialista.